

že bylo povinností berního úřadu, by v zastoupení čl. eráru nejpozději při rozvrhovém roku ve smyslu Šu 210 ex. ř. listinně doložil, kolik činila hodnota prodané nemovitosti zjištěná ke dni 1. března 1919 za účelem vyměření dávky z majetku. K tomu nebylo potřebí, by předloženy byly vyměřovací spisy, nýbrž stačil ověřený opis z nich, z kterého by uvedená hodnota byla patrna, neboť tento ověřený opis zjištění hodnoty byl by postačil k průkazu dle Šu 210 ex. ř., když jde o opis úředně pořízený. Ověřený opis platebního rozkazu berní správy ze dne 27. září 1923 k průkazu tomu nestačí, poněvadž z něho není patrna, kolik připadá z předepsané dávky z majetku a z přírůstku na majetku 158.860 Kč na prodaný dům, a zdali částka 24.167 Kč berním úřadem v Plzni z prodaného domu požadovaná nepřevyšuje 30% hodnoty domu toho v předepsané cestě zjištěné k prvnímu březnu 1919.

Čís. 5636.

Žaloby o nepřipustnost exekuce »z jiných důvodů« (§ 39 čís. 5 ex. ř.) nejsou omezeny pouze na osobu povinného.

Pokud sem spadá žaloba o zjištění přímého nájemního poměru a pokud tu jest považovati zájmy vymáhajícího věřitele za převážně silnější a proto odkladu exekuce nepřipouštějící (§ 42 čís. 5 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, R I 1102/25.)

V exekučním řízení Jana P-a proti Stanislavu V-ovi o nucené vyklizení z bytu podala Anna Š-ová pod čís. jedn. C III 43/25 žalobu, v níž tvrdila, že byt, jež obývá a jenž sestává z jednoho pokoje, kuchyně, předsíně, klosetu a komory, býval dříve součástí bytu, jehož vyklizení se vymáhající věřitel domáhá, že však byl od bytu vyklizeného oddělen a jako samostatný byt vymáhajícím věřitelem pronajat Anně Š-ové, a navrhla, by uznáno bylo právem, že jest přímo nájemnicí vymáhající strany, že výpověď daná z bytu straně povinné jest ohledně jejího bytu bezúčinnou a exekuce na základě oné výpovědi pokud se týče bytu Anny Š-ové nepřipustnou. Návrhu, jímž se Anna Š-ová na základě této žaloby domáhala odkladu exekuce, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Poněvadž Anna Š-ová není stranou v exekučním řízení, není její žaloba žalobou podle Šu 35 nebo 36 ex. ř. Tato žaloba není však ani žalobou podle Šu 37 ex. ř., poněvadž právo nájemní jako právo obligační není právem k věci exekucí dotčené, tedy právo věcné, které by nedopouštělo výkonu exekuce, jež provádí se proti Stanislavu V-ovi. Žaloba Anny Š-ové konečně není ani žalobou podle Šu 39 čís. 1 nebo 5 ex. ř., poněvadž žaloba ta předpokládá, že ji podala strana povinná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názoru rekursního soudu, že žaloba stěžovatelky, podaná pod č. j. C III 43/25 a domáhající se zjištění, že jest mezi ní a vymáhající stranou

přímý nájemní poměr k bytu jí užívanému, který činí exekuci, povolenou proti Stanislavu V-ovi, vůči ní nepřipustnou, ježto není jeho podnájemnicí (§ 568 c. ř. s.), nevyhovuje zákonným předpokladům §u 42 ex. ř. pro odložení exekuce, nelze přisvědčiti. Ustanovení §u 42 čís. 5 ex. ř. má na mysli nejen žaloby podle §§ 35, 36 a 37 ex. ř., nýbrž i žaloby, které z jiných důvodů (§ 39 čís. 5 ex. ř.) domáhají se soudního prohlášení exekuce za nepřipustnou, a tyto žaloby nejsou omezeny, jak se mylně domnívá rekursní soud, pouze na osobu povinného. Stěžovatelka chce právě ve sporu dosíci soudního výroku, že exekuce, povolená vyklizením bytu proti Stanislavu V-ovi, pokud by měla osvědčiti účinky také vůči ní, jako bývalé jeho podnájemnici, jest nepřipustnou, poněvadž tento podnájemní poměr byl změněn v přímý poměr nájemní k žalovanému vymáhajícímu věřiteli. Jde tu tedy o žalobu, kterou lze podřaditi pod ustanovení §u 42 čís. 5, druhé věty ex. ř. Podle ustanovení §u 42 první odstavec ex. ř. může odklad exekuce býti povolen jen za podmínek v něm stanovených, avšak ze souvislosti jeho s ustanovením §u 43 druhý odstavec, §u 44 první odstavec ex. ř. plyne, že jest též soudu uvážiti, jaké účinky bude mít odklad pro strany na něm účastněné, a posouditi důležitost jejich zájmů na odložení, nebo na pokračování v exekuci. Stěžovatelka opírá v tomto případě svůj nárok o nájemní smlouvu, ujednanou prý s vymáhajícím věřitelem, který smlouvu tuto však rozhodně popírá ve svém písemném ohrazení, podaném ještě před rozhodnutím prvního soudu o odkladu exekuce, doličuje i svůj důležitý zájem na pokračování v exekuci i hrozící mu škodu, kdyby nemohl nové nájemnici V-ové smlouvu dodržeti, jejíž náhrady by těžko mohl dosíci od žalobkyně, když tato majetku nemá. Srovnají-li se zájmy vymáhajícího věřitele na vynucení nároku, který již exekučním titulem byl doložen, se zájmy a nárokem stěžovatelovým, o němž teprve ve sporu má býti rozhodováno, zda je po právu, a jest tedy pouze tvrzen, dlužno považovati ohrožené zájmy vymáhajícího věřitele v tomto případě za převážně silnější, mluvící proti povolení odkladu exekuce (§ 42 první odstavec ex. ř.), pročež právem návrhu na odložení exekuce nebylo vyhověno.

Čís. 5637.

Pro povolení prozatímního opatření podle §u 381 čís. 1 ex. ř. nezáleží na tom, zda nebezpečí hrozí od odpůrce ohrožené strany, od osoby třetí, či je pouze důsledkem náhodných okolností.

Ohrožení nemusí tu (na rozdíl od případu §u 379 ex. ř.) záležeti v protiprávním chování odpůrcově.

Pokud stačí, že by rozsudek po případě musel býti vykonán v cizině, jelikož odpůrce jest cizincem v tuzemsku bez zaměstnání.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, R I 1104/25.)

Ku zajištění nároku na vydání předmětů povolil soud první stoličce ohrožené straně prozatímní opatření úschovou a správou věcí, pokládaje nárok navrhovatele za osvědčený a spatřuje ohrožení tohoto